

МЕГАТРЕНД УНИВЕРЗИТЕТУ
ФАКУЛТЕТУ ЗА ПРАВО, ЈАВНУ УПРАВУ И БЕЗБЕДНОСТ
БЕОГРАД

ЗАВРШНИ РАД НА СТУДИЈАМА ТРЕЋЕГ СТЕПЕНА ДОКТОРСКА ДИСЕРТАЦИЈА

На основу одлуке Сената Универзитета,

пошто смо проучили урађену докторску дисертацију под називом:

Правни положај државних службеника у условима реформе државне управе у Републици Србији, са посебним освртом на органе у области заштите животне средине

кандидата: Александре Илић Петковић
(звање, име и презиме кандидата)

подносимо следећи:

РЕФЕРАТ

1. Основни подаци о кандидату, докторској дисертацији

Кандидат Александра Илић Петковић је завршила Правни факултет у Нишу. Дипломирала је 2006. године са просечном оценом 9,23 као студент генерације, због чега је добила награду Универзитета у Нишу за најбољег дипломираног студента Правног факултета. Студент је докторских студија на Мегатренд универзитету, на Факултету за право, јавну управу и безбедност, где је пријавила тему докторске дисертације. Аутор је 3 чланка у часописима међународног значаја, 9 чланака у часописима националног значаја, 5 радова у зборницима са међународних научних скупова и 5 радова у зборницима са научних скупова националног значаја. Тренутно учествује у реализацији два научна пројекта.

На Факултету заштите на раду у Нишу налази се у радном односу од марта 2009. године у звању асистент за ужу област Друштвено-хуманистичке науке у заштити радне и животне средине. Као асистент на предметима Радно право, Правни основи заштите и Право заштите животне средине активно се бави правним аспектима проблематике заштите радне и животне средине.

Докторска дисертација под називом Правни положај државних службеника у условима реформе државне управе у Републици Србији, са посебним освртом на органе у области заштите животне средине резултат је вишегодишњег проучавања правног положаја запослених уопште, а нарочито запослених у државној управи. Рад је обима 247 страна. За израду рада коришћено је укупно 230 библиографских јединица, где спадају уџбеници, монографије, зборници радова, чланци у периодици, правни акти и интернет сајтови.

2. Предмет и циљ докторске дисертације

Државна управа је подручје које представља битну компоненту једне државе и њеног уређења. Ова област се уређује посебним законима и у њој ради велики број запослених, међу којима се многи могу сматрати „управним кадровима“.

Значај кадрова у савременом свету све више расте. Квалитет управе зависи од укупног знања људи који је сачињавају. Покушај давања једне вредносне дефиниције професионалног радника у управи изазива одређење тешкоће, јер термин „управни кадар“ или „јавни службеник“ има нејасно значење, а не постоји ни еквивалент у упоредном праву, што је био један од мотива за тему дисертације.

У органима државне управе раде одређена лица која обављају различите послове, од најједноставнијих до најсложенијих, као што су руководећи послови.

Под запосленим лицима подразумевамо све оне који се налазе у радном односу у органу управе. Многи од њих чине његов професионални и стручни апарат, а најважнији међу њима, изузимајући руководеће кадрове, су државни службеници.

Лица која обављају сложене и руководеће послове у органима управе зову се „управни кадрови“, међу којима су најважнији државни службеници. Правни положај ових лица предмет је докторске дисертације, и то, како друштвени, тако, пре свега, правни, а у условима измењених друштвених околности у нашој држави, која се сматра друштвом у транзицији.

Међу функционерима могу се разликовати они које бира Народна скупштина или скупштина територијалне аутономије, односно локалне самоуправе, као и они које поставља Влада, односно одговарајући извршни органи. Неки од њих немају карактер управних кадрова, а нарочито не државних службеника, иако су по много чему слични, па је у раду направљена разлика између њих.

Изабрана лица представљају категорију управних кадрова које бира Скупштина, а најзначајнији од њих су министри. У дисертацији је направљена дистинкција између њих и других, такође, значајних кадрова, који се, међутим, не могу сврстати у управне.

У функционере које поставља Влада сврставају се заменици (државни секретари), помоћници министра и секретари министарстава, руководиоци посебних организација и њихови заменици, посебни саветници и начелници округа. Специфичност правног положаја ове категорије управних кадрова је, такође, предмет рада, при чему се анализира њихов статус са аспекта да ли припадају или могу припадати државним службеницима.

Статус функционера је одређен Законом о Влади, Законом о министарствима, Законом о државној управи и Законом о државним службеницима, као и одлукама о управи које доносе скупштине јединица локалне самоуправе или територијалне аутономије и одлукама Владе и других извршних органа.

По важећем закону, разликују се две категорије управних кадрова: државни службеници и намештеници. Државни службеник је лице чије се радно место састоји од послова из делокруга органа државне управе и са њима повезаних општих, правних, информатичких, материјално-финансијских, рачуноводствених и административних послова и они спадају у управне кадрове, па је сагледавање

њиховог правног положаја, у ствари, тема овог рада. Намештеник је лице чије се радно место састоји од пратећих помоћно-техничких послова у државном органу. Њихов рад помаже остваривању задатака државних службеника.

Радна места државних службеника деле се на: положаје и извршилачка радна места. Положај је радно место на коме државни службеник има овлашћења и одговорности везане за вођење и усклађивање рада у државном органу. Положај се стиче постављењем од Владе или другог надлежног органа или тела и он одговара ранијој категоризацији постављених лица и заслужује посебну обраду у раду. Извршилачка радна места су сва радна места која нису положаји, укључујући и радна места руководиоца ужих унутрашњих јединица у државним органима. Они се разврставају по звањима. Све ово се обрађује у раду.

Обављање послова у управи је, иначе, одговоран и значајан задатак, јер се комуницира са грађанима и истовремено штити јавни интерес. Да би се одредио правни положај државних службеника требало би поћи од послова које они обављају, па су и они предмет рада.

Из значаја обављања управне делатности проистиче да државни службеници морају да поседују високо изражене стручне и моралне квалитете за обављање управних послова. Поред високог нивоа професионалности, потребан је коректан и уљудан однос према странкама, ефикасно и законито одлучивање, непристрасно вођење поступка и доношење одлука независно од политичке припадности државног службеника, а посебно је значајна неподмитљивост и имуност на корупцију. Дакле потребна је велика одговорност у извршавању послова, али и примена етичког кодекса у њиховом раду, чему се и поклања пажња у раду.

Посебност правног уређења положаја државних службеника донекле се састоји од привилеговања њиховог положаја у односу на положај запослених у приватном сектору. Они, у извесном смислу, имају привилегован статус, јер имају одређене повластице: одговарајуће услове рада, сигурну плату из јавних средстава (буџета), гарантовану и сразмерно целовиту правну заштиту итд. Са друге стране, њима се налажу ограничења која не постоје у приватном сектору и која произилазе, било из њиховог положаја, било из њихових послова. Пре свега, ту спадају одредбе о спречавању сукоба интереса, затим су инкорпорирана антикорупцијска правила, правила о ограничењу додатног рада, како овај не би постао могући извор корупције, забрана оснивања привредних друштава, јавних служби и бављења предузетништвом. Сви упоредно-правни системи садрже посебно уређење права и дужности државних службеника. Разлог за то огледа се у природи односа између њих и државе и у задацима које ови кадрови врше, па се у раду детаљније анализирају права и дужности државних службеника, којима се, у ствари, изграђује њихова укупна позиција.

Вршећи управну делатност управа мора обезбедити правну сигурност свих правних и физичких лица, једнакост поступања према њима, објективност и непристрасност у извршавању својих задатака, а све то без уношења политичких елемената у свој рад. У односу на ове карактеристике начина рада управе у раду се процењује и њена одговорност.

Да би свој посао могао да обавља квалитетно, запослени у управи мора бити и заштићен законским нормама. Један квалитетан службенички систем подразумева, како одговорност државних службеника за почињене грешке, тако и адекватну

заштиту њихових права, о чему се говори у раду.

У нашем друштву још увек није извршена потпуна реформа јавне управе, мада се на томе ради. Влада Републике Србије усвојила је посебну стратегију развоја државне управе, па су донети и одређени закони који представљају примену и спровођење те стратегије, попут Закона о државној управи и Закона о државним службеницима. Наша држава је друштво у транзицији где се траже адекватна решења у многим областима, па и у области државне управе, која је подложна сталним реформама, али без потпуног њеног спровођења. У тим условима потребно је дефинисати многа решења која су везана за државну управу, а нарочито позицију државних службеника, као једног од субјеката тих промена. Реформа државне управе код нас траје још од увођења вишестраначког система, од када је донето неколико реформских закона. Практично, са сваком променом власти наговештавају се и промене у државној управи. Додуше, сада важећи прописи у овој области донети су пре важећег Устава из 2006. године. Стога, у раду се сагледава ова димензија, односно, колико су наши прописи “роевропски,“ колико су усклађени са европским стандардима, да ли је потребна промена закона ради усаглашавања са касније донетим Уставом и да ли је наше законодавство храмонизовано са правом Европске уније. Наравно, у условима реформе државне управе која је сада у току, посебно се сагледава позиција државних службеника, као једног од значајних сегмената овог процеса.

Специфичност овог рада је у томе што се анализира позиција државних службеника у једној специфичној области као што је заштита животне средине, јер је кандидат радно, професионално, научно и статусно везан за ову област, па је у раду дат и тај осврт.

Ово је занимљив аспект, јер у области заштите животне средине постоји већи број органа државне управе (почев од ресорног министарства) који имају управне надлежности, у којима раде управни кадрови, а међу којима су, свакако, најзначајнији државни службеници. У сваком случају, у раду анализира се и специфичност једне области (заштита животне средине) са становишта, можда, и посебне позиције државних службеника који раде у органима из ове области.

Научна и друштвена релевантност истраживања

Значај овог рада више је теоријски, него практичан, иако теоријска разматрања имају импликације у пракси на правни положај државних службеника. Циљ је била, у ствари, анализа, пре свега, правног положаја државних службеника ради промене одређених важећих законских и подзаконских решења која регулишу поменуту материју, али у нашим друштвеним условима са тенденцијом доприноса у дефинисању стратегије реформе државне управе.

Питање правног положаја државних службеника је од посебног значаја за даље конципирање службеничког права, јер и ово питање, поред других општих питања, има драгоцен значај за даље утемељење службеничког права, као важног дела управног права, али и праксе, па и законодавне регулативе. Ово тим пре што се појединим питањима службеничког права, у која спада свакако и правни положај државних службеника, бави мали број правних теоретичара.

Другачије уређивање положаја, посебно специфичних категорија и група, кроз законе, има за циљ ефикасније остваривање права грађана и избегавање ауторитарних односа државних службеника према грађанима.

У процесу истраживања и израде рада коришћене су следећи методи: позитивно правни (нормативни), правно-историјски, компаративни или упоредно-правни, али и одговарајући метаправни методи (социолошки, политиколошки, психолошки и др.). Свакако је централни део позитивно-правни приступ овој проблематици, јер је она актуелна, али и променљива зависно од политичких промена које у великој мери детерминишу правно регулисање ових питања. У оквиру нормативног метода коришћени су сви логички инструменти тумачења нормативних решења и то: аналитички, синтетички, дедуктивно-индуктивни метод а, такође, и етимолошки и телеолошки метод. У дисертацији је коришћен и дескриптивни метод, пре свега, код приказа релевантне праксе. Овај метод је допринео анализи основних праваца развоја правног нормирања, као и последица истих. Синтетички метод доминира, посебно у закључним разматрањима, односно приликом синтезе закључка и резултата истраживања у интегрисану целину.

2. Основне хипотезе од којих се полазило у истраживању

Истраживање се заснива на неколико главних и допунских хипотеза. Прво, управа мора бити одговорна, рационална и ефикасна, а то ће бити ако њени кадрови буду ефикасни и одговорни у свом раду. Друго, ефикасност и одговорност у раду управних кадрова, посебно државних службеника, обезбеђује се јасно прописаним правилима понашања и прецизно уређеним системом одговорности за непоштовање тих правила. Треће, с обзиром на специфичност послова које обављају и њихов правни положај, државни службеници морају уживати и посебну правну заштиту у смислу заштите њихових права када она буду угрожена од стране државе или других субјеката. Четврто, радноправни статус запослених у управи мора да буде уређен и регулисан на јасан начин правним прописима, а у неким областима, које су специфичне, мора да се уреди и на посебан начин. Пето, на овај начин би се потпуније уредио кадровски управни систем.

Ефикасност и одговорност у раду државних службеника обезбеђује се јасно прописаним правилима понашања и прецизно уређеним системом одговорности за непоштовање тих правила. Ми смо грађанско друштво где је грађанин у центру друштвене пажње, па и запослени у управи мора да има законом уређен однос и одговорност за непоштовање законом утврђених норми. Грађани морају ефикасно да остварују своја права пред државним и органима управе. Запослени у управи морају да поштују професионални кодекс понашања и да одговорно обављају своје послове.

Правни положај запослених у управи мора да буде уређен и регулисан на јасан начин правним прописима. У неким областима које су специфичне мора да се уредити радноправни статус запослених на посебан начин. У области заштите животне средине треба сагледати специфичности државних службеника који раде у управним органима из ове области.

Резултати до којих се дошло при изради рада потврдили су постављене хипотезе, што даље омогућава практична, али и нова теоријска, па и законска, решења у овој области.

4. Кратак опис садржаја

У оквиру докторске дисертације проблематика правног положаја државних службеника у условима реформе државне управе, а са посебним освртом на службенике у органима у области заштите животне средине, обрађена је кроз следећа поглавља:

УВОД

I УПРАВА - ОСНОВНЕ КАРАКТЕРИСТИКЕ ОД ЗНАЧАЈА ЗА ПОЛОЖАЈ ДРЖАВНИХ СЛУЖБЕНИКА

II РЕЖИМИ ПРАВНОГ ПОЛОЖАЈА ДРЖАВНИХ СЛУЖБЕНИКА

III ПОЈАМ И ВРСТЕ ДРЖАВНИХ СЛУЖБЕНИКА

IV ПРАВА И ДУЖНОСТИ ДРЖАВНИХ СЛУЖБЕНИКА

V ИСТОРИЈСКИ РАЗВОЈ ИНСТИТУЦИЈЕ ДРЖАВНИХ СЛУЖБЕНИКА

VI УПОРЕДНО-ПРАВНИ ПРЕГЛЕД УРЕЂИВАЊА ПРАВНОГ ПОЛОЖАЈА ДРЖАВНИХ СЛУЖБЕНИКА

VII ПОЗИТИВНО-ПРАВНИ ПОЈАМ И КАРАКТЕРИСТИКЕ ИНСТИТУЦИЈЕ ДРЖАВНИХ СЛУЖБЕНИКА

VIII СЛУЖБЕНИЧКИ СИСТЕМ

IX РАДНО-ПРАВНИ СТАТУС ДРЖАВНИХ СЛУЖБЕНИКА

X ПОЈАМ И ВРСТЕ ОДГОВОРНОСТИ ДРЖАВНИХ СЛУЖБЕНИКА

XI ЗАШТИТА ПРАВА ДРЖАВНИХ СЛУЖБЕНИКА

XII ПЛАТЕ, НАКНАДЕ И ДРУГА ПРИМАЊА ДРЖАВНИХ СЛУЖБЕНИКА

XIII РАЗВРСТАВАЊЕ РАДНИХ МЕСТА ДРЖАВНИХ СЛУЖБЕНИКА

XIV ЕТИЧКИ КОДЕКС ПОНАШАЊА ДРЖАВНИХ СЛУЖБЕНИКА

XV КАДРОВСКИ СИСТЕМ

XVI ОРГАНИ ДРЖАВНЕ УПРАВЕ У ОБЛАСТИ ЗАШТИТЕ ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ

XVII МЕСТО И УЛОГА ДРЖАВНИХ СЛУЖБЕНИКА У РЕФОРМИ ДРЖАВНЕ

УПРАВЕ

ЗАКЉУЧНА РАЗМАТРАЊА

5. Остварени резултати и научни допринос

Државна управа је веома важан део друштва, уставног и политичког система једне земље, а успостављање савременог принципа рада управних кадрова, посебно државних службеника, је од посебног значаја за развој државне управе, док поједини сегменти њиховог правног положаја доприносе не само потпунијем уређивању положаја државних службеника, већ и концепта државне управе на савременим принципима.

Из закључних разматрања најједноставније се могу уочити остварени резултати и научни допринос рада.

Скоро увек и у многим државама, па и нашој, води се расправа о месту и улози државне управе, њеном друштвеном значају, али и значају за функционисање државе. Ова питања посебно долазе до изражаја када се покрену расправе о друштвеним реформама. Како државна управа има посебан значај, различити аспекти њеног функционисања се континуирано анализирају, а то је случај и са правним положајем управних кадрова, посебно државних службеника, у циљу унапређивања тога положаја, на основама новог Устава Републике (2006) и новодонетих закона из области државне управе (2005).

Посебно треба сагледати потребу трансформације државне управе као власти у државну управу као јавну службу, што је, иначе, савремена тенденција. Ово инклинира ка оријентацији за ефикаснијем остваривањем права грађана код органа управе, где је у центру пажње грађанин, а не држава, што треба да представља битну карактеристику демократизације једног друштва.

У овом тренутку веома је важно како прићи реформи државне управе, што подразумева и конципирање нове стратегије развоја државне управе за наредних десет година, јер је протеклој истекло време важења. Да има помака у реформи државне управе у Србији говори чињеница да је у свом извештају за 2010. годину Европска комисија приметила одређени напредак усвајањем нових закона (2005.г.), који су у складу са правним стандардима ЕУ, али да је потребно донети неке законе (Закон о управном поступку) и изменити постојеће (Закон о управним споровима), убрзати реформске процесе (јер је динамика спровођења реформи спора и неуједначена) и доследније остваривати концепцију управе као јавне службе.

Број запослених у државној управи стално расте. Разлози су различити. И поред покушаја ограничавања броја запослених (кроз посебне законе) и рационализације органа државне управе, број запослених у њима се не смањује, тако да се чак уводе и нови органи (преко 100 агенција) у којима се запошљавају нови људи. Свакако да ово питање заслужује посебну анализу.

За успешно остваривање задатака државне управе битна је њена професионализација која подразумева способност и одговорност државних службеника који у њој раде. То подразумева утврђивање правног оквира за дефинисање правног положаја запослених у управи. Статус државних чиновника мора да буде законски уређен што претпоставља уређивање међусобних односа између

државе (као послодавца) и запослених који раде у њеним органима. У нашој Републици, још од 1991. године, постоји посебна правна регулатива правног положаја државних службеника, када је донет Закон о радним односима у државним органима, што је добро, али није добро постојање тзв. „правних празнина“ које нису уређене овим законом, па се сматра да је Закон недоречен.

Постоје двојност прописа који регулишу правни положај државних службеника код нас. Поред специјалног Закона о државним службеницима и још „специјалнијих“ прописа (нпр: Закон о полицији), делом се примењује и Закон о радним односима у државним органима, који је престао да важи осим у регулисању њиховог положаја у органима локалне самоуправе и АП. Примењује се и Закон о раду, као супсидијарни пропис. Посебан Закон о државним службеницима (2005.г.) се односи на све запослене у органима државне управе, не односи се на јавне службе (које уређују посебни закони), нити на органе локалне самоуправе и АП (очекује се доношење посебног закона). Постоје и схватања да се Закон о државним службеницима може да односи и на ове органе, али, за сада, код нас то није случај.

Државни службеници имају посебна права, обавезе и одговорности. Тај комплекс права, обавеза и одговорности је, по неким питањима, специфичан, али не у целини (на пример, специфична је обавеза државног службеника да надокнади штету држави коју је изазвао својим радом). Специфично је право државног службеника да буде од стране послодавца (државе) заштићен од притисака који би се на њега вршили, пре свега, се мисли на политичке притиске. Може се утврдити и одговорност државног службеника за непоштовање Етичког кодекса понашања. Акође, код државних службеника је посебно занимљиво сагледати сукоб интереса који они могу имати у обављању свога посла, што се регулише не само правним прописима, него и кодексима понашања државних службеника.

Питање професионализације, деполитизације и департизације у раду запослених у државним органима је, посебно, актуелно у последње време. Увек треба да су на првом месту при одабиру кадрова за рад у државној управи њихова стручност и способност да могу професионално да обављају своје послове. С тим у вези потребно је обезбедити објективност при избору кандидата за запослење у државну управу, јер јавни конкурс то не обезбеђује, без обзира на транспарентност, пошто увек има политичких притисака и политичке пристрасности. Због чешћих промена власти могуће је да дође, из политичких разлога, и до промене одређеног броја функционера. Примера ради, ако се промени министар биће промењен и државни секретар, који се постављају по политичким критеријумима као функционери, али неће бити промењени помоћници министра, који су стручњаци, професионалци и њихов мандат (као и начелника општинских управа) је 5 година, а не четири, да би се, управо, избегле те честе промене.

Постоје различити концепти у различитим фазама реформе државне управе који се тичу државних службеника. У почетној фази мора се обезбедити већа сигурност и појачана заштита од политичких притисака, дефинисати услови за рад и плаћање, као и за напредовање у служби, на принципима стручности и компетентности. У наредној фази се мора ојачати принцип пуне одговорности, утврдити прецизнији критеријуми за напредовање и награђивање и треба успоставити правну регулативу за институционално управљање кадровима.

У неким срединама се појављује дилема да ли државне службенике треба дуго

задржавати на раду у државној управи, јер би тај дуги боравак у државној служби довео до веће бирократизације у раду, смањене ефикасности и до опадања радних резултата. Проблем који се јавља односи се на то да ли дужина боравка у државној управи треба да зависи од мандата партије на власти из које се регрутују државни службеници по политичкој припадности или треба да зависи од остварених резултата рада. Ипак, преовладава став да је потребно осигурати сигурност радног места државног службеника.

У оквиру државне управе се морају стварати услови за развој каријере државних службеника, што је веома битно, јер таквом политиком се обезбеђује задржавање квалитетних кадрова на рад у државној управи. У противном, имамо „одлив мозгова“ из управе у друге области друштвеног живота, па и у приватни сектор, где су најбољи стручњаци и најбоље плаћени.

При вођењу и спровођењу кадровске политике у органима државне управе мора се водити рачуна да та политика буде принципијелна. Не сме бити фаворизовања у односу на политичку припадност или било који други критеријум (нпр. да су жене деградиране зато што треба да рађају). Запослени теба да буду у истом положају и при одређивању плата, а посебно различитих „бонуса“ и награда итд.

Усавршавање државних службеника треба да води ка бољим резултатима рада.

Питања стручног усавршавања државних службеника, њиховог напредовања и плата су међусобно повезана. Стручно усавршавање запослених у државној управи треба да буде перманентно и да се одвија континуирано, имајући у виду оцену да се друштвене промене одвијају релативно брзо, а самим тим, те промене би требало да прати и реформа државне управе. Том различитом начину функционисања државне управе конвенира стручна припремљеност и обученост државних службеника за реализацију нових задатака. Државног службеника који стално „ради на себи“ треба да прати и боља плаћеност у односу на стереотипне чиновнике, којима је једини циљ сигурна плата.

Анализом решења у различитим правним системима и теоријским проучавањем може се извући закључак да не постоји јединствена дефиниција појма „државни службеник“, често се меша овај појам са појмом „јавни службеник“, па је потребно извршити дистинкцију између ових различитих категорија и доћи до дефиниције појма „државни службеник.“ Једино је потпуно извесно да су државни службеници лица која су запослена у државним органима (у нашем случају органима државне управе), а о другим стварима се може разговарати.

У раду су сагледани посебно кадрови који раде у органима државне управе у области заштите животне средине, почев од послова који обављају до правног положаја који имају, а који је суштински исти са статусом државних службеника у органима управе у целини.

На крају, треба закључити да је ова тема захвална за обраду. Било је прилика да се свеобухватно сагледа правни положај управних кадрова, а посебно државних службеника као супстрата ових кадрова. Ово питање је посебно актуелно у процесу реформе државне управе, јер су управни кадрови (државни службеници) унутрашњи носиоци те реформе, али сама реформа дотиче и њихову позицију. У Србији више од десет година траје реформа државне управе са не много резултата.

Дилеме које овај рад отвара и неке идеје које даје могу бити вредан допринос у теоријском, а посебно нормативно-правном (законодавном) сагледавању

појединачних питања статуса државних службеника, па и промени праксе. Могуће је неке идеје правно уобличити како би се дао допринос будућем законском уређивању правног положаја државних службеника, што би свакако било корисно. Пракса се може такође, обогатити, а теоријски се могу отворити и нов начелни приступ поменутој материји, што је све била сврха израде овог рада.

Овај рад треба да помогне и онима који се практично баве спровођењем Закона о државној управи, а посебно Закона о државним службеницима у делу који дефинише њихов правни положај.

Рад треба да помогне и студентима који желе да прошире знања из ове области, а посебно младим научним радницима који ће стручно проучавати поједина питања државне управе, па и питања правног положаја запослених у органима државне управе или шире у државним органима.

6. Закључак

Докторска дисертација кандидаткиње Александре Илић Петковић под називом „Правни положај државних службеника у условима реформе државне управе у Републици Србији, са посебним освртом на органе у области заштите животне средине“ представља значајан допринос нашој правној науци. По први пут се на један свеобухватан начин обрађује правни положај државних службеника.

Докторска дисертација је по свему урађена према одобреној пријави теме. Сам избор теме указује на један рационалан приступ проблематици државних службеника у актуелним, веома сложеним, друштвено-политичким околностима, односно у условима реформе државне управе као континуираном, али и дуготрајном процесу у нашој држави.

Рад представља оригинално и самостално научно дело. Ради се о савесном и стручном научном раду који по први пут код нас посебан акценат ставља на анализу органа државне управе у области заштите животне средине и запослених у њима, и то у турбулентним временима реформе државне управе. Ова проблематика донекле већ јесте горућа тема на међународним форумима посвећеним заштити животне средине, а временом ће бити само још актуелнија.

У складу са свим горенаведеним, констатује се да су се стекли услови за одбрану докторске дисертације.

Место и датум:

Београд, 24.03.2014.године

Чланови Комисије за оцену подобности кандидата и теме докторске дисертације

1. Проф. др Милан Петровић
Факултет за право, јавну управу и безбедност
2. Проф. др Предраг Димитријевић
Правни факултет, Ниш
3. Проф. др Неђо Даниловић
Факултет за право, јавну управу и безбедност